

Sygnatura akt I C 314/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 grudnia 2014 r.

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze I Wydział Cywilny w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Witek

Protokolant: Ewelina Tomoń

po rozpoznaniu w dniu 2 grudnia 2014 r. w Jeleniej Górze

sprawy z powództwa **Gminy (...) J.**

przeciwko "**(...)(...) J. A.&Z. U. sp. j. W.**

o rozwiązanie umowy użytkowanie wieczystego gruntu

wyrok zaoczny z dnia 20 maja 2014r. utrzymuje w mocy w całości.

Sygn. akt I C 314/14

UZASADNIENIE

Strona powodowa Gmina (...) J. wniosła przeciwko " (...) (...) (...) spółka jawna we W. o rozwiązanie umowy użytkowania wieczystego zawartej w dniu 30 grudnia 1998 r. w formie aktu notarialnego sporządzonego w Kancelarii Notarialnej w J. przy ul. (...) przed notariuszem B. J., repertorium (...) nr (...), w części dotyczącej nieruchomości niezabudowanych położonych w J. przy ul. (...), stanowiących działkę gruntu nr (...) obręb J. (...), o powierzchni 0,0931 ha i działkę gruntu nr (...) (...) obręb J. (...), o powierzchni 0,0792 ha, dla których Sąd Rejonowy w J. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...), a także zasądzenia kosztów postępowania.

Uzasadniając powództwo strona powodowa stwierdziła, iż § 6 umowy użytkowania wieczystego z dnia 30 grudnia 1998 r. zobowiązywał poprzednika prawnego pozwanej Spółki do zabudowania nabytych działek gruntu nr (...) w terminie w terminie trzech lat liczonym od dnia przekazania gruntów w użytkowanie wieczyste. Następnie wobec niewywiązania się z powyższego obowiązku, na podstawie umowy z dnia 13 marca 2008 r. termin zagospodarowania działek gruntu nr (...) i nr (...) oraz zakończenia budowy budynku usługowo-mieszkalnego ustalono do dnia 31 grudnia 2009 r. Strona pozwana, która - nabywając prawo użytkowania wieczystego działek gruntu nr (...) i nr (...) na mocy umowy z dnia 21 sierpnia 2008 r. - wstąpiła w ogół praw i obowiązków pierwotnych użytkowników wieczystych, obowiązku zabudowy nieruchomości nie dopełniła, stąd powództwo o rozwiązanie umowy w części było zasadne (art. 240 k.c.).

Wyrokiem zaocznym z dnia 20 maja 2014 r. Sąd Okręgowy w J. w sprawie z powództwa Gminy (...) J. przeciwko " (...) (...) J. A. & Z. U. sp.j. we W.: w pkt 1 rozwiązał umowę użytkowania wieczystego zawartą w dniu 30 grudnia 1998 r. w formie aktu notarialnego sporządzonego w Kancelarii Notarialnej w J. przy ul. (...) przed notariuszem B. J., repertorium (...) nr (...), w części dotyczącej nieruchomości niezabudowanych położonych w J. przy ul. (...), stanowiących działkę gruntu nr (...) obręb J. (...), o powierzchni 0,0931 ha i działkę gruntu nr (...), obręb J. (...), o powierzchni 0,0792 ha, dla których Sąd Rejonowy w J. prowadzi księgę wieczystą KW nr (...); w pkt 2 nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności; zaś w pkt 3 zasądził od strony pozwanej na rzecz powoda 33 798 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W sprzeciwie od wyroku zaocznego pozwany (...) (...) J. A. & Z. U. sp.j. we W. wniósł o uchylenie wyroku zaocznego, oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda kosztów postępowania.

W uzasadnieniu pozwany przyznał fakt braku wzniesienia budynku na wskazanych działkach gruntu, jednak zaznaczył, że było to działanie niezawinione przez Spółkę, stąd nie może być kwalifikowane jako przesłanka rozwiązania umowy użytkowania wieczystego. Jednocześnie wskazała, iż przyczynami nie zagospodarowania działki gruntu nr (...) w terminie do dnia 31 grudnia 2009 r. była jej zła kondycja finansowa, brak możliwości uzyskania kredytu bankowego na realizację inwestycji oraz niemożność pozyskania inwestora strategicznego. Zaznaczyła, że powodowa Gmina dopuściła się zasypania działki gruzem i dewastacji wytyczeń geodezyjnych podczas realizacji projektu „(...)”, a wówczas podjęła z Gminą rozmowy dotyczące przekształcenia prawa użytkowania wieczystego gruntu w prawo własności. W konsekwencji zdaniem pozwanej Spółki nie wzniosła budynku z przyczyn nie leżących po jej stronie, a nadto dołożyła ona wszelkich starań, aby ubiegać się o przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności, co wyłączało możliwość rozwiązania umowy.

Sąd ustalił, następujący stan faktyczny:

W dniu 30 grudnia 1998 r. Gmina J. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J. umowę użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych niezabudowanych położonych w J. przy ul. (...) stanowiących działkę gruntu nr (...), obręb J. (...), o powierzchni 723 m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy w J. prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...) oraz działki gruntu nr (...), obręb J. (...), o powierzchni łącznej 2 635 m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy w J. prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...). Strony określiły wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego. Jednocześnie w § 6 umowy użytkownik wieczysty zobowiązywał się do zabudowania nabytych działek w terminie 3 lat od dnia oddania gruntów w użytkowanie wieczyste, a także zgłoszenia budynków do użytkowania w Wydziale (...) Urzędu (...) w J..

(dowód: umowa użytkowania wieczystego z dnia 30.12.1998 r., Rep. (...) nr (...), k. 7-10).

Na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w J. z dnia 5 października 2006 r. (sygn. akt (...)) o przysądzeniu prawa użytkowania wieczystego, użytkownikami wieczystymi działek gruntu nr (...), położonych w J. przy ul. (...) stali się A. i M. C. na prawach wspólności ustawowej.

Następnie umową przeniesienia praw z dnia 27 lipca 2007 r., poprzedzoną umową warunkową sprzedaży z dnia 8 czerwca 2007 r., A. i M. małżonkowie C. sprzedali A. M. prawo użytkowania wieczystego nieruchomości objętej działką gruntu nr (...), o powierzchni łącznej 0,1723 m², dla której Sąd Rejonowy w J. prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...), zaś obowiązki w zakresie obowiązku zabudowania dziełek wynikające z § 6 umowy z dnia 30 grudnia 1998 r. zostały także nałożone na następców prawnych pierwszego użytkownika.

(dowód: postanowienie Sądu Rejonowego w J. z dnia 5.10.2006 r., sygn. akt (...) k. 11, umowa warunkowa sprzedaży z dnia 8.06.2007r., Rep. (...) nr (...) k. 12-13, umowa przeniesienia praw z dnia 27.07.2007r. Rep. (...) nr (...) k. 14-16).

Dnia 13 marca 2008 r., na wniosek A. M., wobec nie wywiązania się przez użytkowników wieczystych z obowiązku, o którym mowa w § 6 umowy z dnia 30 grudnia 1997 r., pomiędzy Gminą J. a A. M. (następcą prawnym użytkowników wieczystych) została zawarta umowa w formie aktu notarialnego przed notariuszem M. D. w Kancelarii Notarialnej w J. przy ul. (...) (Rep.(...) nr (...)), na mocy której ustalono nowy termin zagospodarowania działek gruntu położonych w J. przy ul. (...) o nr (...) i (...), o łącznej powierzchni 0,1723 m⁽²⁾ oraz zakończenia budowy budynku usługowo-mieszkalnego (za które uważa się wybudowanie obiektu w stanie surowym zamkniętym), tj. do dnia 31 grudnia 2009 r.

(dowód: umowa z dnia 13.03.2008 r., Rep. (...) nr (...) k. 24-25, wniosek użytkownika wieczystego z dnia 14.09.2007 r. k. 23).

Następnie dnia 21 sierpnia 2008 r. na podstawie umowy przeniesienia prawa użytkowania wieczystego A. M. przeniósł na rzecz (...) (...) (...) spółka jawna we W. prawo użytkowania wieczystego nieruchomości objętej działką gruntu nr

(...), o powierzchni łącznej 0,1723 m², dla której Sąd Rejonowy w J. prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...). W umowie zaznaczono, że w dziale III księgi wieczystej jest wpis określający termin zagospodarowania wymienionych działek i zakończenia budowy budynku usługowo-mieszkalnego (za które uważa się wybudowanie obiektu w stanie surowym zamkniętym) - do dnia 31 grudnia 2009 r.

(dowód: umowa z dnia 21.08.2008 r., Rep. (...) nr (...) k. 17-21).

Pismem z dnia 18 października 2010 r. Gmina (...) J., informując o upływie terminu do wykonania zobowiązania polegającego na zabudowaniu przedmiotowych działek oraz informując o konieczności zapłaty kary umownej, zwróciła się do (...) (...) (...) spółka jawna we W. o udzielenie informacji dotyczących zamierzeń związanych z nieruchomością.

(dowód: pismo z dnia 18.10.2010 r. k. 85).

Pismem z dnia 2 listopada 2010 r. (...) (...) (...) spółka jawna we W. poinformowała Gminę (...) J., że o obowiązku zagospodarowania przedmiotowej nieruchomości podjęła wiedzę dopiero dnia 21 sierpnia 2008 r. w chwili nabycia nieruchomości. Mając na uwadze ówczesne warunki koniunkturalne i finansowe, warunki pogodowe i decydując się na zmianę projektu budowlanego zakładali niewielkie opóźnienie. Zazaczyli, że bank prowadzący obsługę spółki miał zakaz udzielania kredytów, jednak mimo wszystko udało im się uzyskać wszystkie wymagane uzgodnienia, a obecnie oczekują na decyzję banku w zakresie rozpoznania wniosku o udzielenie kredytu. Zazaczyli, że wiosną 2011 r. powinni uzyskać kredyt bankowym stąd – wyrażając wolę kontynuowania budowy – poprosili o prolongatę terminu do lata 2012 r.

(dowód: pismo z dnia 2.11.2010 r. k. 88).

W odpowiedzi z dnia 30 listopada 2010 r. Gmina (...) J. domagała się od Spółki przedłożenia dokumentów potwierdzających stopień zaawansowania inwestycji prowadzonej na przedmiotowej nieruchomości

Natomiast w piśmie z dnia 3 lutego 2011 r. powódka zwróciła się do pozwanej z prośbą o udzielenia informacji w przedmiocie rozstrzygnięcia wniosków kredytowych Spółki dotyczących finansowania inwestycji, co niezbędne - jak podkreślała - do całościowej oceny możliwości dotrzymania zaproponowanego nowego terminu zagospodarowania rzeczonych nieruchomości, w oparciu o które Prezydent Miasta J. miał podjąć decyzję w sprawie prolongaty terminu wykonania inwestycji.

(dowód: pismo z dnia 30.11.2010 r. k. 84, pismo z dnia 3.02.2011 k. 82).

Następnie na wniosek (...) (...) (...) spółka jawna we W. strony prowadziły korespondencje w sprawie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności.

Ostatecznie jednak prawomocnym postanowieniem Prezydenta Miasta J. z dnia 20 maja 2014 r. postępowanie w sprawie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości położonej w J. przy ul. (...) (działka nr (...)) zostało zawieszono z urzędu, z uwagi na toczące się postępowanie sądowe w sprawie rozwiązania umowy użytkowania wieczystego przedmiotowych gruntów.

(dowód: pismo z dnia 16.01.2012 r. k. 77, pismo z dnia 28.02.2012 r. k. 80-81, postanowienie z dnia 20.05.2014 r. k. 73-74).

W sprawie bezsporne było, iż użytkownik wieczysty nie dokonała zabudowy działek gruntu nr (...) położonych w J. przy ul. (...) zgodnie z postanowieniami umowy użytkowania wieczystego gruntu z dnia 30 grudnia 1998r. (Rep (...) nr (...)), w treści nadanej umową z dnia 13 marca 2008 r. (Rep (...) nr (...)).

Sąd zważył, co następuje:

Podstawą faktyczną roszczenia strony powodowej był brak wykonania przez pozwaną Spółkę postanowień umowy użytkowania wieczystego gruntu z dnia 30 grudnia 1998r. (Rep (...) nr (...)), w treści nadanej umową z dnia 13 marca 2008 r. (Rep (...) nr (...)), w zakresie wybudowania na nieruchomości objętej działką gruntu nr (...), którego była użytkownikiem wieczystym budynku w określonym terminie, co – zdaniem strony powodowej – czyniło zasadnym rozwiązanie umowy. Natomiast strona pozwana podnosiła, że przyczyną niewybudowania nieruchomości budynkowej były przyczyny przez nią niezawinione oraz że dołożyła wszelkich starań w zakresie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności.

Zgodnie z art. 232 § 1 k.c. grunty stanowiące własność jednostek samorządu terytorialnego mogą być oddawane w użytkowanie wieczyste osobom fizycznym i osobom prawnym. Sposób korzystania z gruntu przez wieczystego użytkownika powinien być określony w umowie, a jeżeli oddanie gruntu następuje w celu wzniesienia na gruncie budynków lub innych urządzeń, umowa powinna określać: po pierwsze, termin rozpoczęcia i zakończenia robót; po drugie, rodzaj budynków lub urządzeń oraz obowiązek ich utrzymywania w należyłym stanie; po trzecie, warunki i termin odbudowy w razie zniszczenia albo rozbiórki budynków lub urządzeń w czasie trwania użytkowania wieczystego; a po czwarte w końcu, wynagrodzenie należne wieczystemu użytkownikowi za budynki lub urządzenia istniejące na gruncie w dniu wygaśnięcia użytkowania wieczystego (art. 239 § 1 i 2 k.c.).

Bezsporne w sprawie było, że dnia 30 grudnia 1998 r. powodowa Gmina J. zawarła z (...) Sp. z o.o. z siedzibą w J. umowę użytkowania wieczystego nieruchomości gruntowych niezabudowanych położonych w J. przy ul. (...) stanowiących działkę gruntu nr (...), obręb J. (...), o powierzchni 723 m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy w J. prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...) oraz działki gruntu nr (...), obręb J. (...), o powierzchni łącznej 2 635 m⁽²⁾, dla której Sąd Rejonowy w J. prowadzi księgę wieczystą Kw nr (...). Strony określiły nadto wysokość opłaty rocznej z tytułu użytkowania wieczystego. W § 6 umowy użytkownik wieczysty zobowiązywał się do zabudowania nabytych działek w terminie 3 lat od dnia oddania gruntów w użytkowanie wieczyste, a także zgłoszenia budynków do użytkowania w Wydziale (...) Urzędu (...) w J..

Poza sporem było również, że pozwany " (...) (...) (...) spółka jawna we W., na podstawie postanowienia Sądu Rejonowego w J. z dnia 5 października 2006 r. (sygn. akt (...)) o przysądzeniu prawa użytkowania wieczystego działek gruntu nr (...) oraz umowy przeniesienia praw z dnia 27 lipca 2007 r. i umowy przeniesienia prawa użytkowania wieczystego z dnia 21 sierpnia 2008 r., jest następcą prawnym pierwotnego użytkownika wieczystego w zakresie działek gruntu nr (...).

Między stronami nie było również sporu, że na mocy umową z dnia 13 marca 2008 r., poprzednik prawny pozwanego użytkownika wieczystego zobowiązał się do zagospodarowania działek gruntu położonych w J. przy ul. (...) o nr (...) i (...), o łącznej powierzchni 0,1723 m⁽²⁾ i do zakończenia budowy budynku usługowo-mieszkalnego (za które uważa się wybudowanie obiektu w stanie surowym zamkniętym) do dnia 31 grudnia 2009 r.

Należy zauważyć, że nabycie ma charakter pochodny, gdy polega na przejściu prawa przysługującego jednej osobie na inną osobę. W wypadku takim nabywca nabywa wszystkie prawa i obowiązki, jakie przysługiwały zbywcy. Nabycie działki gruntu, o której mowa w niniejszym przypadku, w drodze postanowienia o przysądzeniu, jak również w drodze czynności prawnych jest nabyciem pochodnym. Tak więc skoro na pierwotnym użytkowniku wieczystym nieruchomości spoczywał obowiązek zabudowy działek gruntu nr (...), to jest oczywiste, że obowiązek ten rozciąga się także na następcę prawnego pierwszego nabywcy.

W sprawie bezsporny pozostawał w końcu fakt braku dokonania przez użytkownika wieczystego zabudowy działek gruntu nr (...) położonych w J. przy ul. (...) zgodnie z postanowieniami umowy użytkowania wieczystego gruntu z dnia 30 grudnia 1998 r. (Rep (...) nr (...)), w treści nadanej umową z dnia 13 marca 2008 r. (Rep(...) nr (...)).

Spór dotyczył natomiast tego, czy przyczyny niedopełnienia obowiązku zabudowy działek gruntu nr (...) leżały po stronie użytkownika wieczystego, czy były od niego niezależne. Należało zatem ocenić czy zaistniały przesłanki do

rozwiązania umowy użytkowania wieczystego z dnia 30 grudnia 1998 r. w części objętej wymienionymi działkami gruntu.

Stosownie więc do treści art. 240 k.c. umowa o oddanie gruntu należącego do jednostek samorządu terytorialnego w użytkowanie wieczyste może ulec rozwiązaniu przed upływem określonego w niej terminu, jeżeli wieczysty użytkownik korzysta z gruntu w sposób oczywiście sprzeczny z jego przeznaczeniem określonym w umowie, w szczególności jeżeli wbrew umowie użytkownik nie wznosił określonych w niej budynków lub urządzeń.

Również w art. 33 ust 1 i 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami przewidziano możliwość rozwiązania umowy o użytkowanie wieczyste przed upływem ustalonego w umowie okresu, stwierdzając, że właściwy organ może żądać rozwiązania umowy użytkowania wieczystego przed upływem ustalonego okresu stosownie do art. 240 Kodeksu cywilnego, jeżeli użytkownik wieczysty korzysta z tej nieruchomości w sposób sprzeczny z ustalonym w umowie, a w szczególności, jeżeli nie zabudował jej w ustalonym terminie.

Z relacji zachodzących między tymi przepisami, a zwłaszcza z zawartego w art. 33 ust. 3 u.g.n. odesłania do art. 240 k.c., wynika więc, że regulacja ustawowa wymaga oczywistej sprzeczności pomiędzy sposobem, w jaki korzysta z gruntu użytkownik wieczysty, a jego przeznaczeniem. Chodzi tu zatem o ewidentne, rażące i niczym nie usprawiedliwione naruszenia sposobu korzystania z nieruchomości, określonego przez strony w umowie (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2003 r., III CKN 1409/2000, nie publ.). Jako jeden z przypadków takiej oczywistej sprzeczności ustawa wymienia niewzniesienie przez użytkownika wieczystego budynku - wbrew obowiązкови wynikającemu z umowy. W judykaturze podkreśla się jednak, że nie można jednak zarzucać użytkownikowi wieczystemu, że dał on powód do rozwiązania umowy, nie wnosząc omawianych w niej budynków lub urządzeń, jeżeli w umowie nie określono terminu wykonania tego obowiązku. (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 13 lutego 2002 r., IV CKN 661/00, LEX nr 54358).

Niewątpliwie stronę pozwaną obciążał, nałożony mocą umowy o oddanie gruntów w użytkowanie wieczyste z dnia 30 grudnia 1998 r., zmieniony umową z dnia 13 marca 2008 r., obowiązek zabudowy działek gruntu położonych w J. przy ul. (...) o nr (...) i (...), o łącznej powierzchni 0,1723 m⁽²⁾ w terminie do dnia 31 grudnia 2009 r. Obowiązek zabudowy determinował zaś określony sposób korzystania z gruntu. Bez wątpienia więc sporna nieruchomość została oddana w użytkowanie wieczyste w konkretnym, z góry podjętym celu, którym było wzniesienie wymienionego w umowie budynku. Bezspornym było zaś, że strona pozwana nie wzniosła budynku w określonym terminie, a zatem nie wykonała nałożonego na nią obowiązku umownego. Co więcej od chwili oddania gruntu w użytkowanie wieczyste pozwana nie podjęła w zasadzie żadnych czynności zmierzających do wybudowania wskazanego obiektu. Jedyną czynnością w zakresie realizacji inwestycji było wystąpienie przez Spółkę do obsługującego ją banku o udzielenie kredytu bankowego, który – jak wynika z pisma z dnia 2 listopada 2010 r. – miała uzyskać wiosną 2011 r. Jednak nawet upływ tego terminu nie skutkował przystąpieniem do rozpoczęcia prac budowlanych, co zdaniem Sądu uzasadnia przypuszczenie, że wyłączną przyczyną braku wzniesienia budynku były problemy kapitałowe strony pozwanej i brak uzyskania przez nią źródeł finansowania inwestycji, co szczerze przyznała w treści przeciwiwu od wyroku zaocznego.

W ocenie Sądu strona pozwana w żaden sposób nie udowodniła, aby doszło do zasypania działki gruzem i dewastacji wytyczeń geodezyjnych podczas realizacji przez stronę powodową projektu „(...)” oraz aby miało to jakikolwiek wpływ na brak wzniesienia wymienionego w umowie z dnia 30 grudnia 1998 r. budynku. Sąd miał na względzie, że w korespondencji między stronami " (...) (...) (...) spółka jawna we W. nie sygnalizowała tego rodzaju przeszkód w rozpoczęciu inwestycji, co więcej istnienie tego rodzaju przeszkody kwestionowała powodowa Gmina.

Wpływu na spełnienie przez stronę pozwaną obowiązku wybudowania budynku określonego w umowie nie miało również toczące się postępowanie administracyjne w sprawie przekształcenia prawa użytkowania wieczystego w prawo własności nieruchomości położonej w J. przy ul. (...) (działka nr (...)), gdyż pozwana mogła przestąpić do realizacji niezależnie od toczącego się postępowania. Nie uszło uwadze Sądu, że strona pozwana nawet nie zaskarżyła postanowienia Prezydenta Miasta J. z dnia 20 maja 2014 r. w sprawie zawieszenia z urzędu postępowania dotyczące przekształcenia.

Nabywając na mocy umowy przeniesienia prawa użytkowania wieczystego z dnia 21 sierpnia 2008 r. prawo użytkowania wieczystego nieruchomości objętej działką gruntu nr (...) oraz mając świadomość obowiązku zagospodarowania wymienionych działek i zakończenia budowy budynku usługowo-mieszkalnego do dnia 31 grudnia 2009 r., a więc w ciągu niespełna półtora roku, strona pozwana winna od razu przystąpić do wykonania inwestycji. Tymczasem aż do chwili obecnej żadne prace budowlane się nie rozpoczęły.

Reasumując brak wzniesienia na nieruchomości objętej działką gruntu nr (...), o łącznej powierzchni 0,1723 m², położonej w J. przy ul. (...) stanowiło przyczynę braku osiągnięcia celu umowy z dnia 30 grudnia 1998 r., co obciążało wyłącznie stronę pozwaną. Spełnione zostały więc przesłanki do skorzystania przez Gminę (...) J. z prawa do przedterminowego rozwiązania umowy użytkowania wieczystego w części objętej działką gruntu nr (...).

Podstawę nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności stanowił przepis art. 333 § 1 pkt 3 k.p.c., który stanowi, że sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli wyrok uwzględniający powództwo jest zaoczny.

Z kolei orzeczenie o kosztach znajdowało uzasadnienie w treści art. 98 § 1 k.p.c., zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Poniesione przez stronę powodową koszty postępowania obejmowały bowiem kwotę 26 581 zł z tytułu opłaty od pozwu, kwotę 7 200 zł tytułu kosztów zastępstwa procesowego (§ 2 ust. 1 w związku § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu, Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.) oraz kwotę 17 zł z tytułu opłaty skarbowej od udzielonego przez stronę pełnomocnictwa procesowego.

Biorąc pod uwagę powyższe Sąd utrzymał w całości wyrok zaoczny z dnia 20 maja 2014 r. o czym orzeczono jak w sentencji wyroku.